Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Conversations with God
Copyright © 2013 by Neale Donald Walsch
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons, a member of Penguin Group (USA) Ink

Copyright © 2013 EDITURA FOR YOU

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WALSCH, NEALE DONALD
Conversații cu Dumnezeu : un dialog neobișnuit / Neale Donald Walsch ; trad.: Monica Vișan. - Ed. a 2-a. - București : For You, 2016.
3 vol.
ISBN 978-606-639-105-4
Vol. 1. - 2016. - ISBN 978-606-639-106-1
I. Vișan, Monica (trad.)
2

Redactare: Simona Colomieț
DTP: Prosperity Exprim (Felicia Drăgușin)
Design copertă: Ionuț Pascu

Tel./fax. 021/665.62.23
Mobil: 0724.212.695; 0724.212.691
E-mail: foryou@editura-foryou.ro, comenzi@editura-foryou.ro
Website: www.editura-foryou.ro
Facebook: Editura-For-You
Instagram: @edituraforyou/
Twitter: @EdituraForYou

Printed in Romania ISBN 978-606-639-106-1

Neale Donald Walsch

Conversații cu Dumnezeu

Un dialog neobișnuit

– Volumul I –

Ediție revizuită

Traducere din limba engleză
de Monica Vișan

Editura For You
București, 2017

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Nota traducătoarei: Dat fiind caracterul cu totul special al textului, au fost păstrate aproape toate aspectele ortografice, cât şi construcţia frazei folosite de către autor. Din acest motiv, propoziţiile pot părea oarecum deosebite de cele întâlnite în limba română. Cuvintele scrise în caractere italice sunt cele din textul originar. Toate notele de subsol aparţin traducătoarei.

Introducere

Eşti pe punctul de a trăi o experienţă extraordinară. Eşti pe punctul de a avea o conversaţie cu Dumnezeu. Da, da, ştiu... Aşa ceva nu e posibil. Crezi, probabil (sau ai fost învăţat să crezi), că *aşa ceva nu este posibil*. Putem să ne adresăm lui Dumnezeu, desigur, dar nu putem vorbi *cu* Dumnezeu.

Vreau să spun că Dumnezeu nu ne *va răspunde*, nu-i aşa? Cel puţin, nu sub forma unei conversaţii obişnuite, de fiecare zi.

Aşa gândeam şi eu. Atunci mi s-a revelat această carte. Chiar asta vreau să spun. Această carte nu a fost scrisă *de către* mine, mi s-a revelat. Şi, când o vei citi, ți se va revela și ție, *pentru că tuturor ni se arată adevărul pe care suntem pregătiţi să-l aflăm.*

Probabil că viaţa mea ar fi fost mult mai uşoară dacă aş fi păstrat totul pentru mine. Dar nu acesta a fost motivul pentru care am avut o asemenea revelaţie. Şi, oricare ar fi neplăcerile pe care această carte mi le-ar putea provoca (să fie considerată o blasfemie, un fals, sau eu să fiu numit un ipocrit pentru că nu am trăit aceste adevăruri în trecut ori – poate mai rău – un om sfânt), acum nimic nu mă mai poate opri din drum. Şi nici nu

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

vreau să mă opresc. Am avut mai multe ocazii să mă dau la o parte, dar nu le-am urmat.

Am decis să-mi urmez mai degrabă instinctul decât să fac ce-mi spuneau oamenii din jur. Acest instinct îmi spune că nu este vorba de o prostie, de o lucrare a unei imaginații frustrate din punct de vedere spiritual sau, pur și simplu, de o posibilitate de justificare pentru un om care caută o dezvinovățire pentru o viață prost trăită.

Da, m-am gândit la toate acestea. Le-am dat cartea câtorva oameni s-o citească sub formă de manuscris.

Toți au fost impresionați.

Și toți au plâns. Și toți s-au veselit de bucuria și de umorul din ea. Și au spus că viața li s-a schimbat. Că au fost uluiți. Că li s-a dat putere. Mulți au spus că s-a schimbat ceva în ei.

Și atunci am știut că această carte este pentru toată lumea, că *trebuie* să fie publicată întrucât este un dar minunat pentru toți aceia care vor cu adevărat un răspuns și cărora cu adevărat le pasă când pun întrebări; pentru toți aceia care au pornit în căutarea adevărului cu inimă sinceră, cu dor în suflet și minte deschisă. Deci, este *pentru noi toți*.

Această carte adresează în totalitate întrebările pe care ni le-am pus cu toții despre viață și dragoste, scop și menire, oameni și legături, bine și rău, vină și păcat, iertare și mântuire, drumul spre Dumnezeu și drumul spre Iad... *totul*.

Se discută aici în mod direct despre sex, putere, bani, copii, căsătorie, divorț, viață, muncă, sănătate, viața de dincolo, de dinainte... *totul*.

Se analizează războiul și pacea, cunoașterea și necunoașterea, a da și a primi, bucuria și tristețea.

Se aruncă o privire asupra concretului și abstractului, vizibilului și invizibilului, adevărului și neadevărului.

S-ar putea spune că această carte reprezintă „cele mai recente cuvinte ale lui Dumnezeu", deși unora le-ar veni cam

greu să creadă aceasta, mai ales dacă se gândesc că Dumnezeu nu a mai vorbit de 2 000 de ani sau că, dacă *a continuat* să comunice cu cineva, aceștia au fost sfinții, vindecătorii sau aceia care stau în meditație de 30 de ani, sau sunt buni de 20, sau sunt cel puțin cumsecade de 10 (eu neincluzându-mă în niciuna dintre aceste categorii).

Adevărul este că Dumnezeu vorbește cu toată lumea. Cu cei buni și cu cei răi. Cu sfântul și cu ticălosul. Și, desigur, cu noi toți. De exemplu, cu tine. Dumnezeu a venit la tine pe multe căi în timpul vieții tale și aceasta este una dintre ele.

De câte ori ai auzit vechea zicală „când elevul este pregătit, apare și profesorul"? Această carte este profesorul nostru.

Eu am știut că vorbeam cu Dumnezeu la scurtă vreme după ce această carte mi s-a revelat. Că vorbeam direct, personal și incontestabil. Că Dumnezeu îmi răspundea la întrebări în măsura în care eu eram în stare să înțeleg. Adică, mi se răspundea într-un mod și cu niște cuvinte pe care Dumnezeu știa că le voi înțelege.

Din această cauză, răspunsurile sunt exprimate în stil familiar și conțin referințe la materiale pe care le-am adunat din alte surse și din experiențe anterioare de viață.

Acum știu că tot ceea ce mi s-a întâmplat în viață *mi-a venit de la Dumnezeu*, că totul este adunat într-un răspuns minunat, complet, *la fiecare întrebare pe care mi-am pus-o vreodată*.

În timp ce aveam această revelație, mi-am dat seama că se naște o carte, o carte ce trebuie publicată. Într-adevăr, în timpul ultimei părți a dialogului (în februarie 1993) mi s-a spus în mod clar că urmează să se nască *trei* cărți și că:

1. prima se va ocupa în special de probleme personale, cu accent pe șansele și situațiile din viața individului;
2. a doua va trata subiecte globale din viața geopolitică și metafizică a planetei, dificultățile pe care omenirea le întâmpină;

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

3. a treia se va ocupa de adevărurile universale de cel mai înalt grad şi de dificultăţile şi şansele pe care le are sufletul.

Aceasta este prima dintre cele trei cărţi, terminată în februarie 1993. Trebuie să explic faptul că, pe măsură ce transcriam dialogul, subliniam şi încercuiam cuvintele şi propoziţiile care-mi veneau accentuate în mod special – ca şi cum Dumnezeu le-ar fi rostit cu o voce foarte puternică –, iar la tipar acestea au fost scrise cu litere italice.

Sunt obligat să recunosc acum că, după ce am citit şi recitit înţelepciunea cuprinsă aici, mă simt profund ruşinat de propria mea viaţă, ce a fost marcată de repetate greşeli, de nelegiuiri, de comportări ruşinoase, de alegeri şi hotărâri pe care sunt sigur că alţii le consideră vătămătoare şi de neiertat.

Deşi am profunde remuşcări pentru că am învăţat provocându-le altora durere, sunt extraordinar de recunoscător pentru tot ceea ce am învăţat şi am *încă* de învăţat mulţumită oamenilor din viaţa mea. Le cer tuturor scuze pentru încetineala cu care am învăţat.

Totuşi, sunt încurajat de Dumnezeu să mă iert pe mine însumi pentru eşecurile mele şi să nu trăiesc în frică şi vină, ci să mă străduiesc în permanenţă – să continui să mă străduiesc – pentru a trăi experienţa unei viziuni mai înalte.

Ştiu că Dumnezeu doreşte acest lucru de la noi toţi.

Neale Donald Walsch

Central Point, Oregon Crăciun

1

În primăvara anului 1992, de Paşte dacă nu mă înşel, în viaţa mea s-a întâmplat un fenomen extraordinar.

Dumnezeu a început să îţi vorbească.

Prin mine. Să îţi explic.

În acea perioadă eram foarte nefericit în plan personal, profesional şi emoţional şi simţeam că viaţa mea este un eşec la toate nivelurile. Întrucât eram obişnuit de ani de zile să-mi scriu gândurile sub formă de scrisori (pe care nu le expediam niciodată), mi-am luat caietul meu galben şi am început să-mi revărs sentimentele.

De data asta, în loc să adresez scrisoarea unei alte persoane pe care mi-o imaginam că mă chinuieşte, m-am gândit să mă duc direct la sursă; direct la cel care ne chinuieşte cel mai tare.

M-am hotărât să-I scriu o scrisoare lui Dumnezeu.

A fost o scrisoare plină de pasiune, ciudă, confuzii, răstălmăciri şi condamnări. O *grămadă* de întrebări furibunde. De ce nu îmi mergea bine în viaţă? Ce trebuia *să fac* pentru asta? De ce nu puteam fi fericit în relaţiile pe care le aveam? Oare banii or să mă ocolească întotdeauna? În cele din urmă – şi cea

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

mai puternică întrebare – *ce am făcut ca să merit o viață de luptă continuă?*

Spre surpriza mea, pe când mâzgăleam ultima întrebare amară și fără de răspuns și mă pregăteam să arunc stiloul, mâna mi-a rămas poziționată pe hârtie, ținută parcă de o forță invizibilă. Brusc, stiloul a început *să se miște singur.* Nu aveam habar despre ce urmează să scriu, dar se forma o idee și m-am decis să o urmez.

A apărut...

„Chiar vrei să primești răspuns la toate aceste întrebări sau doar ai scris ce ai pe suflet?"

Am clipit... și în minte mi-a apărut un răspuns.

L-am scris și pe acesta.

„Și una, și alta. Sigur că scriu ce am pe suflet, dar, dacă aceste întrebări au un răspuns, să fiu al naibii dacă nu vreau să-l aud!"

„Ești al «naibii» în multe privințe. N-ar fi mai bine să fii «al lui *Dumnezeu*»?"

Și am scris: „Adică ce vrei să spui?"

Fără să-mi dau seama, începusem o conversație... și ideea nu este că scriam, ci *că mi se dicta.*

Această dictare a continuat vreme de trei ani, timp în care habar nu aveam încotro mă îndrept. Răspunsurile la întrebările pe care le scriam pe hârtie nu-mi veneau niciodată până când întrebarea nu era scrisă complet și până nu *îmi goleam capul de gânduri.* Adesea, răspunsurile apăreau mai repede decât puteam eu să scriu și trebuia să mâzgălesc ca să țin pasul. Când mintea îmi devenea confuză sau pierdeam speranța că acele cuvinte provin de undeva anume, puneam stiloul jos și mă îndepărtam de dialog până când mă simțeam din nou inspirat – îmi pare rău, acesta este singurul cuvânt care se potrivește

cu adevărat – să mă întorc la caietul meu galben și să încep să scriu din nou.

Aceste conversații continuă încă. Și mult din ele se află pe paginile ce urmează... pagini ce conțin un dialog uluitor în care nu am crezut la început, pe care apoi l-am considerat a avea valoare personală, dar care înțeleg acum că este mesaj pentru mulți, nu numai pentru mine. Este pentru tine și pentru toți ceilalți cărora le-a parvenit acest material.

Și asta pentru că întrebările mele sunt și întrebările tale.

Vreau ca tu să intri în acest dialog cât de repede poți întrucât ceea ce contează aici nu este povestea *mea,* ci a *ta.* Povestea vieții *tale* te-a adus aici. Acest material este relevant pentru experiența *ta* personală. Altfel n-ai fi acum aici.

Deci, să începem dialogul cu o întrebare pe care eu o pun de foarte multă vreme: **Cum vorbește Dumnezeu și cui?** Când am pus această întrebare, uite ce răspuns am primit:

Eu vorbesc cu toată lumea. Tot timpul. Întrebarea nu este cu cine vorbesc; întrebarea este cine Mă ascultă.

Intrigat, I-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea mai multe detalii. Iată ce a spus Dumnezeu:

În primul rând, să schimbăm cuvântul „a vorbi" cu „a comunica". Este un cuvânt mai bun, mai plin, mai potrivit. Când încercăm să vorbim unul cu celălalt – Eu cu tine, tu cu Mine –, suntem imediat constrânși de incredibila limitare a cuvintelor. Din acest motiv, Eu nu comunic numai prin cuvinte. De fapt, o fac rareori. Cea mai obișnuită formă prin care Eu comunic o reprezintă *sentimentele.*

Sentimentul este limbajul sufletului.

Dacă vrei să știi ce adevăr găsești tu într-o anumită situație, gândește-te la ce *simți* față de ea. Sentimentele sunt uneori greu de descoperit – și adesea chiar și mai greu de recunoscut.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Cu toate acestea, cele mai ascunse şi mai profunde sentimente reprezintă cel mai mare adevăr.

Secretul este să ajungi la aceste sentimente.

Am să-ţi arăt cum. Iarăşi. Dacă vrei.

I-am spus lui Dumnezeu că vreau cu adevărat, dar că, în acest moment, dorinţa mea cea mai mare este să primesc un răspuns complet şi detaliat la prima mea întrebare. Iată ce mi-a spus Dumnezeu:

Eu comunic şi prin *gând*. Gândul şi sentimentele nu sunt acelaşi lucru, deşi ele pot apărea în acelaşi timp. Când comunic prin gând, folosesc adesea imagini vizuale. Din acest motiv, gândurile sunt mai eficiente ca unelte de comunicare decât cuvintele simple.

Pe lângă sentimente şi gânduri, folosesc ca un important mijloc de comunicare vehiculul *experienţei*. Şi, în cele din urmă, când nu reuşesc prin sentimente, gânduri şi experienţă, folosesc *cuvinte*. Cuvintele sunt cu adevărat mijlocul de comunicare cel mai puţin eficient. Ele sunt cele mai expuse la interpretări greşite şi cel mai adesea prost înţelese.

De ce? Deoarece cuvintele sunt, pur şi simplu, *sunete* rostite ce *înlocuiesc* sentimentele, gândurile şi experienţa. Ele sunt simboluri, semne, embleme. Ele nu sunt Adevăr. Ele nu sunt realitatea.

Cuvintele pot să te ajute să înţelegi ceva. Experienţa îţi permite să ştii. Şi totuşi, există anumite lucruri pe care nu le poţi trăi ca experienţă. Aşa că v-am dat celelalte unelte de cunoaştere. Acestea se numesc sentimente. Şi, de asemenea, gânduri.

Suprema ironie este că voi aţi dat atât de mare importanţă Cuvântului lui Dumnezeu şi atât de puţină experienţei.

De fapt, aţi minimalizat atât de tare valoarea experienţei, încât, atunci când trăiţi o *experienţă* legată de Dumnezeu şi

care diferă de ceea ce *aţi auzit* despre Dumnezeu, în mod automat *abandonaţi experienţa şi luaţi de bune cuvintele*, când ar trebui să fie exact invers.

Experienţa şi sentimentele voastre reprezintă ceea ce voi ştiţi faptic şi intuitiv despre acel lucru. Cuvintele încearcă doar *să simbolizeze* ceea ce ştiţi şi adesea pot să genereze *confuzie*.

Acestea sunt, deci, uneltele cu care Eu comunic; totuşi, ele nu sunt metode, pentru că nu toate sentimentele, nu toate gândurile, nu toată experienţa şi nu toate cuvintele sunt de la Mine.

Multe cuvinte au fost rostite în numele Meu. Multe gânduri şi multe sentimente au fost sponsorizate de cauze ce nu erau creaţia Mea directă. Multe experienţe rezultă din toate acestea.

Problema este una de discernământ. Dificultatea constă în a face diferenţa între mesajele de la Dumnezeu şi datele venite din alte surse. Diferenţierea se face simplu, aplicând o regulă de bază:

Mie Îmi aparţin Gândul vostru cel mai Înalt,
Cuvântul vostru cel mai Clar,
Sentimentul vostru cel mai Măreţ.
Orice altceva de mai mică valoare provine din altă sursă.

Acum, sarcina de diferenţiere devine uşoară şi ar trebui să nu fie greu nici măcar pentru un începător să-şi dea seama ce înseamnă cel mai Înalt, cel mai Clar şi cel mai Măreţ.

Îţi voi da totuşi aceste îndrumări:

Cel mai Înalt Gând este întotdeauna acel gând ce conţine bucurie. Cele mai Clare Cuvinte sunt acele cuvinte ce conţin adevărul. Cel mai Măreţ Sentiment este acel sentiment pe care-l numiţi dragoste.

Bucurie, adevăr, dragoste.

Acestea trei sunt surori şi una te duce întotdeauna la cealaltă. Nu contează ordinea în care sunt aşezate.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Acum, după ce am stabilit care mesaje sunt ale Mele și care vin din altă sursă, singura problemă ce rămâne este dacă mesajele Mele vor fi luate în seamă.

Majoritatea mesajelor Mele nu sunt luate în seamă. Unele, pentru că par prea bune ca să fie adevărate. Altele, pentru că par prea grele ca să fie urmate. Multe, pentru că sunt pur și simplu, înțelese greșit. Majoritatea, pentru că nu sunt primite.

Cel mai puternic mesager al Meu este experiența, dar până și pe acesta îl ignorați. Îl ignorați *în special* pe acesta.

Lumea voastră n-ar arăta așa cum arată acum dacă ați fi dat, pur și simplu, ascultare propriei voastre experiențe. Rezultatul faptului că *nu* ați dat ascultare experienței este că o retrăiți iarăși și iarăși. Asta, pentru ca planul Meu să nu fie contracarat și voința Mea să nu fie ignorată. *Veți primi* mesajul. Mai devreme sau mai târziu.

Nu vă voi forța totuși. Nu vă voi sili niciodată. V-am dat liber arbitru – puterea de a face ce considerați voi că e mai bine – și nu o să vi-l iau niciodată înapoi.

Așa că voi continua să vă trimit, iar și iar, aceleași mesaje în decursul mileniilor și către orice colț pe care-l veți ocupa în Univers. Vă voi trimite mesajele Mele la nesfârșit, până când le veți primi și le veți asimila, considerându-le ale voastre.

Mesajele Mele vor veni în sute de forme, în mii de momente, pe parcursul a milioane de ani. Nu puteți să nu le primiți dacă ascultați cu adevărat. Nu le puteți ignora dacă le-ați auzit cu adevărat. Astfel, comunicarea noastră va începe cu seriozitate. Asta, deoarece în trecut doar v-ați *adresat* Mie, v-ați rugat Mie, ați intervenit la Mine în favoarea cuiva, M-ați implorat și uite că, acum, Eu pot să vă *răspund*, așa cum o fac aici.

De unde știu eu că această comunicare este de la Dumnezeu? De unde știu că nu este propria mea imaginație?

Care ar fi diferența? Nu-ți dai seama că pot acționa la fel de ușor prin imaginația ta ca și prin orice alt mod? Ți-aș aduce *exact* gândurile, cuvintele sau sentimentele corecte în orice moment, potrivite perfect cu scopul din clipa aceea, folosind una sau mai multe modalități.

Vei ști că aceste cuvinte sunt de la Mine pentru că tu, de la tine putere, nu ai vorbit niciodată așa de clar. Dacă ai fi discutat atât de clar despre aceste întrebări, nu le-ai mai fi pus.

Cu cine comunică Dumnezeu? Cu oameni speciali? În momente speciale?

Toți oamenii sunt speciali și toate momentele sunt deosebite. Nu există nicio persoană sau niciun moment mai special decât celălalt. Mulți oameni cred că Dumnezeu comunică în moduri deosebite și numai cu oameni deosebiți. Aceasta îndepărtează masa de oameni de la responsabilitatea de a auzi mesajul Meu, cu atât mai puțin de a-l *primi* (ceea ce este cu totul altceva), și le permite să ia de bun cuvântul altcuiva în orice privință.

Nu *trebuie* să Mă ascultați, pentru că ați decis deja că alții M-au ascultat în legătură cu orice subiect și voi trebuie să-i ascultați pe *ei*.

Ascultând ceea ce *alți* oameni cred că M-au auzit pe Mine spunând, *voi* nu trebuie *să gândiți deloc*.

Acesta este cel mai mare motiv pentru care, pe plan personal, unii oameni se îndepărtează de mesajele Mele. Dacă acceptați că primiți mesajele Mele *în mod direct*, atunci sunteți responsabili pentru felul în care le interpretați. Este mult mai sigur și mult mai ușor să acceptăm interpretarea altora (chiar acelora care au trăit acum 2 000 de ani) decât să încercăm să interpretăm mesajul pe care-l primim în acest moment.

Totuși, te invit la o nouă formă de comunicare cu Dumnezeu. O comunicare *cu dublu sens*. Adevărul este că tu M-ai

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

invitat. Eu am venit la tine sub această formă, chiar acum, ca *să răspund chemării tale.*

De ce unii oameni, cum ar fi Christos, par să audă mai mult din comunicările Tale decât alții?

Pentru că unii oameni vor cu adevărat să asculte. Ei vor să audă și vor să rămână *deschiși* la comunicare, chiar și atunci când aceasta pare înspăimântătoare, nebunească sau absolut greșită.

Trebuie să-L ascultăm pe Dumnezeu chiar și atunci când ceea ce se spune pare a fi greșit?

Mai ales când pare greșit. Dacă voi credeți că aveți dreptate în toate privințele, ce nevoie mai aveți să vorbiți cu Dumnezeu?

Dați-i drumul și acționați așa cum știți. Dar observați că, de când sunteți, tot asta faceți. Și uitați-vă în ce hal a ajuns omenirea. E clar că v-a scăpat ceva. E limpede că există ceva ce nu înțelegeți. Numai ceea ce înțelegeți voi vi se pare corect, deoarece „corect" este un termen pe care-l folosiți pentru a desemna ceva cu care sunteți de acord. Deci, ceea ce v-a scăpat vă va apărea la început ca fiind „greșit".

Singurul mod de a face un pas înainte este de a vă pune întrebarea „Ce s-ar întâmpla dacă tot ceea ce eu am considerat că este «greșit» este «corect»?". Orice mare savant știe acest lucru. Când ceea ce face nu dă rezultate, savantul dă deoparte toate presupunerile și o ia de la capăt. Toate marile descoperiri s-au produs când oamenii au acceptat și au dorit să *nu aibă dreptate*. Exact de asta e nevoie acum.

Nu poți să-L cunoști pe Dumnezeu până nu ai încetat să-ți mai spui că-L cunoști *deja* pe Dumnezeu. Nu poți să-L auzi pe Dumnezeu până nu încetezi a crede că L-ai auzit deja.

Nu pot să-ți spun Adevărul Meu până când tu nu încetezi să-Mi spui adevărul tău.

Dar adevărul meu despre Dumnezeu vine de la Tine.

Cine a spus asta?

Alții.

Care alții?

Conducătorii. Preoții. Rabinii. Pastorii. Cărțile. Cerule, Biblia!!

Acestea nu sunt surse autorizate.

Nu sunt?

Nu.

Atunci care sunt?

Ascultă-ți *sentimentele.* Ascultă-ți Gândurile Cele mai Înalte. Ascultă-ți experiența. Când oricare dintre ele diferă de ceea ce ți s-a spus de către profesor sau ai citit în cărțile tale, uită cuvintele. *Cuvintele sunt purtătoarele cel mai puțin demne de încredere ale Adevărului.*

Atât de multe vreau să-Ți spun! Atât de multe vreau să întreb! Nu știu de unde să încep. De exemplu, cum se face că nu Te arăți? Dacă există cu adevărat un Dumnezeu și Tu ești acela, de ce nu Te arăți într-un mod pe care-l putem înțelege cu toții?

Am făcut-o de nenumărate ori. O fac chiar acum.

Nu. Vreau să spun printr-o metodă de revelație care este de necontestat, care nu poate fi negată.

Cum ar fi?

Cum ar fi să apari chiar acum în fața ochilor mei.

O fac chiar acum.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Unde?

Oriunde te uiţi.

Nu, vreau să spun: într-un mod de necontestat. Un mod pe care niciun om nu l-ar putea nega.

Cum ai vrea să fie asta? Sub ce formă sau înfăţişare ai vrea să apar?

Sub forma sau înfăţişarea pe care o ai Tu cu adevărat.

Asta ar fi imposibil, deoarece Eu nu am o formă sau înfăţişare pe care tu să o poţi înţelege. Pot *adopta* o formă sau o înfăţişare pe care tu le-*ai putea* înţelege, dar atunci toată lumea ar presupune că ceea ce ei văd este unica formă sau înfăţişare a lui Dumnezeu, mai degrabă decât una dintre multele forme sau înfăţişări ale lui Dumnezeu.

Oamenii cred că Eu sunt ceea ce ei văd mai degrabă decât ceea ce ei *nu* văd. Dar Eu sunt Marele Nevăzut, nu felul în care apar Eu într-un anumit moment. Ca să zic aşa, Eu sunt ceea ce Eu *nu sunt*. Eu vin din această stare de *Eu nu sunt* şi la ea Mă întorc întotdeauna.

Totuşi, când Eu apar într-o anumită formă sau alta – o formă în care Eu cred că oamenii Mă pot înţelege, *ei Îmi atribuie aceea formă pentru totdeauna.* Dacă le-aş apărea altor oameni în orice altă formă, primii ar spune că nu am fost Eu, pentru că acum nu arăt la fel şi nici nu spun aceleaşi lucruri, aşa încât cum aş putea fi Eu?

Vezi, deci, că nu contează în ce formă sau în ce mod Mă arăt – *orice* mod aş alege şi *orice formă* aş lua, *niciuna* nu ar fi de necontestat.

Dar dacă Tu ai face ceva ce ar scoate în evidenţă adevărul asupra a ceea ce eşti, fără niciun dubiu sau semn de întrebare...

... ar fi totuşi unii care ar spune că este de la diavol – sau, pur şi simplu, din imaginaţia cuiva. Sau din orice altă cauză în afară de Mine.

Dacă M-aş arăta ca Dumnezeu Atotputernic, Împărat al Cerului şi al Pământului şi aş mişca munţii ca să o dovedesc, există unii care ar spune „Trebuie că e Satana".

Şi aşa şi trebuie să fie. Pentru că Dumnezeu nu se arată ca Dumnezeu în Sine, din sau prin observare exterioară, ci prin experienţă interioară. Şi, atunci când experienţa interioară L-a arătat pe Dumnezeu în Sine, observaţia exterioară nu mai este necesară. Iar dacă observaţia exterioară este necesară, experienţa interioară nu este posibilă.

Deci, dacă ai nevoie de o revelaţie, nu poţi să o ai pentru că însuşi actul de a cere este o afirmare a faptului că ea lipseşte; că nimic din Dumnezeu nu se arată acum. O astfel de afirmaţie dă naştere la experienţă. Pentru că gândul tău despre ceva este *creator* şi cuvântul tău este *producător,* iar gândul tău şi cuvântul tău sunt extrem de eficiente în a da naştere realităţii tale.

Drept urmare, vei trăi experienţa faptului că *Dumnezeu nu se arată acum,* pentru că, dacă *s-ar arăta,* tu nu I-ai *cere* lui Dumnezeu să o facă.

Asta înseamnă că eu nu pot să cer tot ceea ce vreau? Vrei să spui că, dacă ne rugăm pentru ceva, de fapt îndepărtăm acel lucru de la noi?

Această întrebare a fost pusă secole de-a rândul şi a primit răspuns de fiecare dată. Totuşi, voi nu aţi auzit răspunsul sau nu vreţi să-l credeţi.

Răspunsul la întrebare este dat din nou în termeni de astăzi, în limba de astăzi, cam aşa:

Nu vei primi ceea ce ceri şi nu poţi avea nimic din ceea ce vrei deoarece chiar cererea ta este o afirmare a faptului că nu ai; şi, când spui că vrei un lucru, cererea ta

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

acționează pentru a produce exact această experiență – dorința – în realitatea ta.

Rugăciunea corectă nu este, deci, rugăciunea de cerere, ci rugăciunea de recunoștință.

Când Îi mulțumești lui Dumnezeu *înainte* pentru ceea ce alegi să trăiești în realitatea ta, în fapt recunoști că aceasta există acolo... de fapt.

Recunoștința este, astfel, cea mai puternică afirmație în fața lui Dumnezeu: o confirmare că, încă dinainte să ceri, Eu ți-am răspuns.

De aceea, niciodată să nu implori. *Apreciază.*

Dar dacă eu Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru ceva dinainte și acest ceva nu apare niciodată? Aceasta ar duce la deziluzie și amărăciune.

Nu poți folosi recunoștința ca pe o unealtă cu care *să-L manipulezi* pe Dumnezeu, un *instrument* cu care să prosteşti Universul. Nu te poți minți pe tine însuți. Mintea ta știe adevărul despre gândurile tale.

Dacă spui „Mulțumesc, Dumnezeule, pentru un lucru sau altul", având tot timpul foarte clar în minte că *în realitate* acesta nu există, nu te poți aștepta ca Dumnezeu *să știe mai puțin* decât tine și să-L faci, astfel, să ți-l dea.

Dumnezeu știe ce știi tu și ceea ce tu știi este ceea ce apare ca realitate a ta.

Dar cum pot eu să fiu cu adevărat recunoscător pentru ceva ce știu că nu există?

Credință. Dacă ai credință cât o boabă de muștar, vei muta munții. Vei ajunge să știi că există pentru că *am spus* Eu că există; pentru că *am spus* că ți-am răspuns deja, chiar înainte să o ceri; pentru că *am spus* și ți-am spus-o în toate

modurile posibile, prin toți învățătorii care-ți vin în minte, că, orice vei alege, dacă vei alege în Numele Meu, așa va fi.

Totuși, sunt atât de mulți oameni care spun că nu li s-a răspuns la rugăciuni.

Nicio rugăciune – și o rugăciune nu este nimic altceva decât o afirmare ferventă *a ceea ce este* – nu rămâne fără răspuns. Fiecare rugăciune – fiecare gând, fiecare afirmație, fiecare sentiment – este creatoare. În măsura în care ea este susținută în mod arzător ca fiind un adevăr, în aceeași măsură ea se va manifesta în experiența ta.

Când se spune că o rugăciune a rămas fără răspuns, în realitate se întâmplă următoarele: cu cât gândul, cuvântul sau sentimentul au fost susținute mai arzător, cu atât au devenit mai *operative*. Totuși, ceea ce trebuie să știi – și aici se află secretul – este că există întotdeauna un gând în spatele gândului, ceea ce ar putea fi numit Gândul care Sponsorizează, acesta este gândul care domină. Deci, dacă te rogi și implori, se pare că există o șansă mult mai redusă ca tu să trăiești experiența pe care crezi că ai ales-o, pentru că Gândul care Sponsorizează aflat în spatele fiecărei implorări este că tu *nu ai acum* ceea ce dorești.

Acest Gând care Sponsorizează devine realitatea ta.

Singurul Gând care Sponsorizează și care ar putea învinge acest gând este acela care susține credința că Dumnezeu îți va acorda orice Îi ceri *fără nicio excepție.* Unii oameni au această credință, dar sunt foarte puțini.

Procesul rugăciunii devine mult mai ușor când, în loc să trebuiască să crezi că Dumnezeu va spune totdeauna „da" la fiecare cerere, înțelegi în mod intuitiv că *cererea însăși nu este necesară. Atunci rugăciunea este o rugăciune de recunoștință. Nu este deloc o cerere, ci o afirmare a recunoștinței pentru ceea ce este.*

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Când spui că o rugăciune este o afirmare a ceea ce este, vrei să spui că Dumnezeu nu face nimic, că tot ceea ce se întâmplă după o rugăciune este rezultatul acțiunii rugăciunii?

Dacă tu crezi că Dumnezeu este o ființă atotputernică care aude toate rugăciunile, că la unele spune „da", la unele „nu" și la restul „poate, dar nu acum", greșești foarte tare. Ce regulă elementară aplică Dumnezeu pentru a decide?

Dacă tu crezi că Dumnezeu este *cel care creează și care decide toate lucrurile* în viața ta, greșești.

Dumnezeu este *observator,* nu creator. Și Dumnezeu e gata să te ajute să-ți trăiești viața, dar nu în modul în care te-ai așteptat tu.

Funcția lui Dumnezeu nu este să facă sau să desfacă circumstanțele sau condițiile vieții tale. Dumnezeu te-a creat pe *tine* după chipul și asemănarea Lui. *Tu* ai creat restul prin puterea pe care Dumnezeu ți-a dat-o. Dumnezeu a creat procesul vieții și viața însăși așa cum o cunoști. Totuși, Dumnezeu ți-a dat liberul arbitru ca să dispui cum vrei de viața ta.

În acest sens, *ceea ce vrei tu pentru tine este ceea ce vrea Dumnezeu pentru tine.* Tu îți trăiești viața așa cum vrei să o trăiești; *Eu nu am nicio preferință.*

Aceasta este marea amăgire pe care ți-ai asumat-o: că lui Dumnezeu *Îi pasă,* într-un fel sau altul, de ceea ce faci tu. *Mie nu*-Mi *pasă* de ceea ce faci tu și ție ți-e greu să auzi aceasta.

Dar îți pasă ție de ceea ce fac copiii tăi atunci când îi trimiți afară să se joace? E o chestiune de mare importanță pentru tine dacă joacă leapșa, v-ați ascunselea sau mima? Nu, nu este, pentru că tu știi că ei sunt în perfectă siguranță. I-ai așezat într-un loc pe care-l consideri prietenos și absolut în regulă. Bineînțeles că speri întotdeauna că *nu se vor răni.* Iar dacă se întâmplă, ești mereu prezent să le sari în ajutor, să-i oblojești,

să-i faci să se simtă iarăși în siguranță, să fie iar fericiți, să meargă iarăși la joacă și data viitoare. Și nici data viitoare nu-ți va păsa dacă joacă v-ați ascunselea sau mima. Le vei spune, desigur, care jocuri sunt periculoase. Dar nu poți să-ți oprești copiii de la a face lucruri periculoase. Nu întotdeauna. Nu pentru totdeauna. Nu în fiecare clipă de acum și până la moarte. Părinții înțelepți știu aceasta. Totuși, părinții nu încetează să-și facă griji în ceea ce privește *consecințele.* Această dihotomie – să nu-ți pese foarte tare de ceea ce se întâmplă, dar să-ți pese foarte tare de rezultate – este cea care descrie cel mai bine dihotomia lui Dumnezeu.

Totuși, lui Dumnezeu, într-un anumit sens, nu-I pasă nici măcar de rezultate. Nu de *rezultatul suprem.* Pentru că rezultatul suprem este sigur.

Și aici este a doua mare amăgire a omului: că există dubii asupra rezultatului vieții. Acest dubiu asupra rezultatului suprem este acela care a creat cel mai mare dușman al vostru: frica. Pentru că aveți dubii în privința rezultatului, atunci trebuie că aveți dubii asupra Creatorului – *trebuie să vă îndoiți de Dumnezeu.* Și dacă vă îndoiți de Dumnezeu, atunci, *obligatoriu, trăiți în frică și vinovăție toată viața.*

Dacă vă îndoiți asupra intențiilor lui Dumnezeu – și asupra capacității lui Dumnezeu de a produce acest rezultat suprem –, atunci cum vă puteți relaxa vreodată? Cum vă puteți găsi cu adevărat pacea?

Totuși, Dumnezeu are *o putere totală* de a potrivi intențiile cu rezultatele. Voi nu puteți și nu vreți să credeți în aceasta (chiar dacă pretindeți că Dumnezeu este atotputernic) și, astfel, trebuie să vă creați în imaginație *o putere egală cu Dumnezeu,* pentru ca să puteți găsi un mod de *a contracara voința lui Dumnezeu.* Așa ați creat în mitologia voastră ființa numită „diavol". Ați imaginat un Dumnezeu *în război* cu această ființă (crezând că Dumnezeu rezolvă problemele la fel ca voi).